

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ό χρόνος είναι
Κι' έδρα πάλιν α' Αθήνας.

Χίλια όκτακόσια κι' έννεύντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμύος την εβδομάδα — μόνο μια φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έγω εβδομάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θα ήθελα — γιατί λιπτά δέν έχωρε,
και στών Αθηνών την πόλη — και εις την άλλοδαση,
και εις την Ελλάδα όλην — δίχως ναχια κι' έντροση,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — πρηγχα δοδεκα και μόνο.

για τά είναι όμοια μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — ήγως συνδρομητής,
κι' όποιο τόν παρά δέν δίδει — θα τόν πάη μαύρο σίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας προς έμά,
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Έννεά του μηνός Φεβρουαρίου,
και όσολος του σοφού Βουλευτηρίου.

Τρακόσια και τριάντα
και φοδερά συμπάντα.

Τό Κατηγορητήριον, πού στάζει δηλητήριον.

Και τίς αυτός πού έρχεται προς την Βουλήν όρομαίος
και εις τά χέρια του βασιτά βαρή βαρή τεψτέρι ; ...
Ό Παππαγιαννακόπουλος, ό Κάτων ό Ρωμύαιος,
ό Βουλευτής τού Θεωδωρή, τής Πάτρας τού ξεψτέρι,
πού έφευρίσκει φάρμακα τών νόσων μας σωτήρια
και είναι πρωτομάστορας 'στά κατηγορητήρια.

Άκούσατε, ακούσατε... δέν χωρατεύει διόλον
ό Παππαγιαννακόπουλος, ή κάλτσα τού διαβόλου.
Ό τών Πατρών Ραδόμανθης, ό Αιακός, ό Μίνως,
ένέσκηψε με σίφωνας και μαύρας τρικυμίας,
ευδαίμων δε και δάδιος ό άνθρωπος ένκοιος,
όστις δέν ώδευσεν όδόν εσχάτης ένκοίας.

Ό Παππαγιαννακόπουλος τή μούρη μας θα τρίψη,
ό Παππαγιαννακόπουλος τόν κύβον θ' αναρρίψη,
ό Παππαγιαννακόπουλος φλογίζεται κι' άνάβει
και παραστέκουν φύλακες ή φρίκη και ό τρόμος,
ό Παππαγιαννακόπουλος τόν Άγγλον θα συλλάβη,
διότι έχρημάτισε 'στάς Πάτρας Άστυνόμος.

Τών Κορδονάτων ή μερίς δέν φαίνεται γελώσα,
ό Παππαγιαννακόπουλος τόν Άγγλον χαστουκίζει,
βελών φαρέτρα έγινε ή κοπερά του γλώσσα,
κι' άν και δέν έχη κόκκαλα, μα κόκκαλα τσακίζει,
και δάκι μακαρίζομεν τού Θεωδωρή τούς λάτρας,
πού δέν θα πέσουν 'στην όργην τού Κάτωνος τής Πάτρας.

Ό Παππαγιαννακόπουλος κατά Τρικούλη μαίνεται,
χωρίς λεπτό τής Μιχαλοής σάν άλλουςνά χρωστά,
ή τήδενός του άλωτή 'στόν άνεμον κυμαίνεται,
ή δε πατρις άόρατος τής άκρας τής βασιτά,
κι' ό Θεωδωρή κρυθά 'στ' αΐτι τού λέγει τó και τó
και στόματα τριγύρω του γαγγίζουν έκαστό.

Ίδού ό μέγας άνθρωπος, ό Κάτων ό Ρωμύαιος,
τό κόσμημα, τό καύχημα, ό ρήτωρ ό άκμαίος.
Εις τούς προδότας τής Έλλάς χολήν προσέφερε κι'
όξος, —
κι' έγώ, ένώ τόν Πλουτάρχον τυχαίως άνικάτανα,
τού Πατρινού Συγκλήτικου έννησθην παραδόξως
κι' έφώναξα έχαρα ό έμάσι, τόν ήτραμε τόν Κάτωνά.

